

РЕШЕНИЕ

№ 11587

гр. София, 11.07.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 44 състав,
в публично заседание на 02.07.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Владимирова

при участието на секретаря Милена Чунчева, като разгледа дело номер **3962** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 АПК вр. чл. 172, ал. 5 ЗДвП.

Образувано е по жалба, подадена от И. А. П. от [населено място], чрез адв. Д., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ЗППАМ/ № 24-4332-001141/27.02.2024 г., издадена от Р. Б. Н. – полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“ при СДВР.

В жалбата се твърди, че оспорената заповед е незаконосъобразна, като издадена при нарушения на материалния и процесуалния закон. Иска се отмяната ѝ, ведно с присъждане на сторените по делото разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично и се представлява от адв. Д., поддържа жалбата и моли за уважаването ѝ. Претендира разноски съгласно представен списък по чл. 80 ГПК.

Ответникът – Р. Б. Н. – полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“ при СДВР, чрез юрк. Г., оспорва жалбата и счита съща за неоснователна, претендира юрискокултско възнаграждение. Подробни съображения развива в писмени бележки. Софийска градска прокуратура – редовно призована, не се представлява и не излага становище по жалбата.

Административен съд – София-град, Трето отделение, 44 -ти състав, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

С процесната Заповед на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка – временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но

не повече от 18 месеца, на основание чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП. Като фактическо основание за издаване на заповедта е посочено обстоятелството, че е съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН) сер. АД бл. № 0669267 от 27.01.2024 г. /л. 13/ от Н. Г. М. – мл. автоконтрольор 01 група при СДВР, отдел Пътна полиция. В АУАН е посочено, че при извършена проверка на 27.01.2024 г. в [населено място] по [улица]с посока на движение от [улица]към ул. „Д-р Т. Д.“ И. П. управлява МПС – лек автомобил Б. с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на Н. М., като пред блок 70 поради движение с несъобразена скорост със състояние на пътя – хлъзгав асфалт реализира ПТП в бордюр и антипаркинг с колчета на спирка 0418 „ВМА“. При извършената проверка водачът категорично отказва да бъде изпробван за употреба на алкохол с предоставеното техническо средство Алкотест Дрегер 7510 ARPM 0142, както и за употреба на наркотични вещества или техните аналози. Връчен е талон за медицинско изследване с № 0009437 за ВМА, като водачът не представя СУМПС и СРМПС. АУАН е връчен при отказ, удостоверява с подписа на един свидетел.

Въз основа на горепосочения АУАН е издадена и обжалваната в настоящото съдебно производство заповед за прилагане на ПАМ /л. 14/.

По делото е приета без оспорване административната преписка по издаване на ЗППАМ. Събрани са и гласни доказателства чрез разпита на св. Н. М. /съставил горепосочения АУАН/.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от легитимирано лице по чл. 147, ал. 1 от АПК и срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което жалбата е процесуално допустима, а разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

С оглед приетите по делото заповед № 8121з-1632 от 02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи /л. 24/, заповед № 513з-6400 от 07.07.2023 г. /л. 23/ и заповед № 513з-6324/17.08.2018 г. на директора на СДВР /л. 22/, съдът приема, че обжалваният административен акт е издаден от валидно оправомощен материално и териториално компетентен орган, а именно Р. Б. Н. - полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“ при СДВР.

Оспорената заповед е обективизирана в писмена форма, подписана е от издателя си, като съдържа и изискуемите по чл. 59, ал. 2 на АПК реквизити, включително фактически и правни основания за издаване на акта. При постановяване на заповедта не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, още по-малко такива с характер на съществени, годни да доведат до отмяна на обжалвания акт. ЗППАМ е издадена въз основа на акт за установяване на административно нарушение, съставен от компетентен орган, при спазване на задължителните реквизити по съдържанието му и процедурата за съставянето и

връчването му. Към административната преписка са приложени писмени доказателства, удостоверяващи наличието на фактическите основания, мотивирали органа да издаде заповедта.

В процесната заповед е вписано правното основание за издаването ѝ – чл.171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП. Същата съдържа няколко хипотези, които са предвидени алтернативно, а не кумулативно. Самостоятелното осъществяване на която и да е от тях дава възможност на органа да упражни властническата си компетентност с цел преустановяване на констатираното нарушение на правилата за движение по пътищата.

Според тази разпоредба, в приложимата ѝ редакция, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки - временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи.

В случая, за да приложи ПАМ по отношение на оспорващия, административният орган се е позовал на наличието на една от посочените в чл. 172, т. 1, б. „б“ от ЗДвП хипотези, а именно – водачът отказва да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване. Административният орган е приел за осъществена именно тази хипотеза, като е посочил в заповедта, че със съставения АУАН е установено, че на посочените дата и място жалбоподателят управлява лек автомобил Б. ЦИ с рег. [рег.номер на МПС] /собственост на Н. М./ и отказва да бъде изпробван с предоставеното техническо средство Алкотест Дрегер 7510 ARPM 0389 за установяване употребата на алкохол в издишания въздух, както и за наркотични вещества или техните аналози. Връчен е талон за медицинско изследване с № 0009437 за ВМА /л. 15/. Това описание от фактическа страна е достатъчно да обоснове налагането на водача на управлявания лек автомобил ПАМ по смисъла на приложената правна норма и изцяло кореспондира с посоченото правно основание в заповедта.

Настоящият съдебен състав намира, че оспорената ПАМ е приложена законосъобразно, тъй като се установява по безспорен начин наличието на изискуемите от нормативната уредба предпоставки за налагането ѝ. Като писмено доказателство по делото е приет, без оспорване от страните АУАН, издаден от длъжностно лице в кръга на правомощията му по закон, по установения ред и форма. Същият е официален удостоверителен документ по смисъла на чл. 179, ал. 1 от ГПК, приложим на основание чл. 144 от АПК, който се ползва с презумптивна

доказателствена сила за това обстоятелство съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП. В тази връзка съдът намира за неоснователни възраженията в жалбата, че в ЗППАМ е посочен друг собственик на МПС, доколкото в АУАН е посочен именно действителния собственик и това не е достатъчно да обоснове наличие на основание по чл. 146, т. 3 АПК за отмяна на процесния акт. От друга страна в хода на съдебното производство не се ангажираха доказателства от оспорващия във връзка с възраженията му, че друго лице е управлявало автомобила.

Относно срока на мярката, следва да се отбележи, че разпоредбата не предвижда определяне на различен срок от административния орган в определени граници. Следователно при посочването на срока, за който е приложена принудителната административна мярка, административният орган не действа при условията на оперативна самостоятелност, тъй като срокът е определен в закона и в заповедта само се възпроизвежда предвидения в закона срок, а не се определя такъв от органа. В този смисъл Решение № 4314 от 22.03.2019 г. на ВАС по адм. д. № 523/2018 г., VII отделение.

Настоящият състав намира, че Заповедта е постановена в съответствие с материалния закон. При наличие на законоустановените предпоставки, както е в случая, наказващият орган действа при обвързана компетентност и няма право на самостоятелна преценка относно издаването на ЗППАМ.

Като израз на административна принуда, ПАМ трябва да бъде определена в такъв вид и обем, че да не ограничава правата на субектите в степен, надхвърляща тази, произтичаща от преследваната от закона цел. Налагането на принудителната административна мярка има за цел да се преустанови едно противоправно поведение. В случая оспорената заповед е издадена и в съответствие с целта на закона, визирана в чл. 22 от ЗАНН, връзка с чл. 171, ал. 1 от ЗДвП - да се осигури безопасността на движението по пътищата и да се попречи на извършването от водача на други нарушения на ЗДвП. ПАМ не е санкция и тежестта на ПАМ не може да се съобразява с тежестта на нарушението, затова и законодателят е предвидил, че тя се прилага под прекратителното условие "до решаване на въпроса за отговорността" на водача МПС, но за не повече от 18 месеца, в случай, че произнасянето във връзка с отговорността по същество продължи повече от 18 месеца. Ако НП бъде отменено с влязло в сила съдебно решение преди изтичането на 18 месеца, то и ПАМ ще отпадне автоматично, поради настъпване на прекратителното условие, свързано с действието ѝ.

С оглед изложеното, настоящият състав намира жалбата за неоснователна, а оспореният административен акт за законосъобразен, като не са налице основанията по чл. 146, т. 1-5 АПК за неговата отмяна.

Съобразно изхода на спора в полза на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд – София град, Трето отделение, 44 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. А. П. от [населено място], подадена чрез адв. Д., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 24-4332-001141/27.02.2024 г., издадена от Р. Б. Н. – полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“ при СДВР.

ОСЪЖДА И. А. П., ЕГН – [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], ет. 1, ап. 1, да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 100 /сто/ лева – юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: